

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560551024/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

min, som var prydet med store Sphinxer, hugne ud i Graasteen. Gjennem et stort Skab, hvis Døre bedækkedes med Tepper, var Nedgang til Værelserne neden under. Stole og Divan havde samme gammeldags Snit, det eneste moderne var en Gips-Napoleon, der havde Plads i en gammel Pyramide, paa hvilken hver Afsats bar Mixturflasker, Krukker, Pilleæsker og lignende Trophæer fra Sygdomme, den naadige Frue havde overvundet. Helten, opstillet mellem Fruens Trophæer, var slet ingen uheldig Idee. Man gjør det saa godt man kan.

»Her er min Residents!« sagde hun. »Hele Vinteren staaer den nye Bygning øde; Alt er da under den gamle Regjering, og da skinne Lysene her, desværre Lysene ved en Sygeseng!«

Gjesterne vare endnu ikke komne. *Naomi* stod paa en Stol og undersøgte den øverste Skuffe i et gammelt, kunstigt udskaaret Skab.

»Du er en Uglspil!« sagde den gamle Frue, »stig dog ned, Gjesterne komme.«

»Det er ikke hver Dag,« svarede *Naomi* skjelmisk, »at det Allerheligste kommer op. Du har tilladt mig at kige der!«

»Det er Skramleri!« sagde Fruen, »halvhundredaarige *souvenirs!*«

»Og dette Dameportrait,« spurgte *Naomi*, »hvorfor ligger det her? Hun er deilig! men hun ligner en Jødinde!«

Den gamle Frue fæstede sit Øie skarpt paa Billedet, vendte sig derpaa til *Naomi* og sagde alvorligt: »Det er Din afdøde Moder!«

De bleve begge tause. *Naomi* var den Første, som tog Ordet.

»Min Moder? Hun skal ikke ligge mellem Skramleriet!« og hun stak Billedet ind paa sit Bryst.

»Stig dog ned, faae Skuffen lukket, Gjesterne komme!« sagde Fruen, »Du faaer mit Blod i Bevægelse, og det kan jeg ikke taale, veed Du.«

»Fortæl mig Noget om min Moder,« sagde *Naomi* alvorligt.

»Hvad tænker Du paa, Barn!« svarede den Gamle. »Det vilde heller ikke være noget morsomt for Dig!« hun vendte hende Ryggen. De Fremmede traadte ind, og denne Samtale var afbrudt.

Christian maatte spille for dem; det var egne Phantasier, thi Hr. *Knepus* var jo borte. *Naomi* stod tænkefuld, hendes Øine syntes drømmende at hvile paa ham. Saaledes havde han aldrig seet hende. »Hun beundrer mig,« tænkte han, og det gav ham Begeistring. Aldrig hav-